

det Udvalg, der har været nedsat til at afgive Betænkning over det fremlagte Lovudkast, skal jeg i Anledning af hvad den ærede Formand har yttret, tillade mig et Par Bemærkninger. Naar den ærede Formand har bemærket, at det, naar man afveg fra den Fremgangsmaade, som Thinget hidtil har brugt ved Fremlæggelsen af provisoriske Love, kunde synes, at der maatte være en speciel Grund, hvorfor man her i dette Tilfælde vilde give en Indemnitetsbill for den foreløbige Lov af 3die December 1849, skal jeg dertil bemærke, at dette har ingenlunde været Tilfældet fra Udvalgets Side. Udvalget har betragtet Sagen i Almindelighed, og ikke troet, at der skulde være nogen speciel Anledning til at give denne Billigelse af den foreløbige Lov af 3die December f. A. Derimod har Udvalget, ikke uden vel at have overveiet Sagen, gjort denne Indstilling. Det er nemlig forekommet Udvalget, at naar § 30 i Grundloven bestemmer, at de foreløbige Love, der ere blevne givne af Regeringen, altid bør forelægges den kommende Rigsdag, da kan Meningen af det Ord „forelægges“ ikke være, at de skulle forelægges til Efterretning. Det har forekommet Udvalget, at, naar de blot bleve forelagte til Efterretning, vilde derved den egentlige Hensigt af Grundlovens § 30 være fuldkastet. Forsaavidt man vil inhærene Ordet: „forelægges“, saa at Lovens Bestemmelse skulde være opfyldt, og at „forelægges“ ikke betyder Andet, ved at de blive forelagte, skal jeg henvise til § 28, thi da kunde der paa samme Maade Ordene: „Kongen kan for Rigsdagen lade fremsætte Forslag til Love og andre Beslutninger“, forstaaes; men det er klart, at Meningen er den: at lade fremsætte til Antagelse eller Forkastelse. Paa samme Maade troer jeg, at man her maa holde sig til Ordens Mening, saaledes at Forelæggelsen maa antages at være til Antagelse eller Forkastelse af Thinget, og jeg kan, naar jeg feer hen til Grundlovens § 30, ikke antage, at Hensigten dermed skulde være opnaaet ved, at de provisoriske Love bleve forelagte for Thing-

get, naar de ikke tillige bleve forelagte for Thinget til dets Billigelse eller Forkastelse; thi det er deri, at den egentlige Borgen ligger, som Thinget har, for at Ministrene ikke skulle overtræde den Bemyndigelse, som de ere i Besiddelse af ifølge Grundlovens § 30. Der er stor Forskiel paa, om enten en foreløbig Lov forelægges saaledes, at Thinget, efterat den er forelagt, skal forlange af Ministrene, at de skulle fremsætte de Grunde, som have bevæget Ministeriet til at give denne Lov, og derefter tage under Discussion, hvorvidt der har været Grund dertil eller ikke, eller om, naar Loven er forelagt, at enkelte Medlemmer af Thinget skulde specielt opfordre Thinget til at tage Beslutning om at Sagen skal tages under Overveielse, om Ministrenes Fremgangsmaade underkastes Discussion af Thinget i denne Retning. Der er stor Forskiel herpaa og paa at Ministeren, idet han fremlægger den foreløbige Lov for Thinget, tillige siger: „Her ere de Grunde, paa hvilke Ministeriet har støttet sig ved at udgive denne Lov,“ og anmoder Thinget om at give sin Kjendelse, hvorvidt det billiger den Ansuielse, som Ministeriet har havt ved at tage denne Bestemmelse, eller ikke. Det forekommer mig, at Thinget er i en ganske anden Stilling, naar det er Ministeriet, som anholder om en Billigelse, end naar det er Thinget, som skal fremskalde en Discussion i denne Retning. Det vil ogsaa være klart, forekommer det mig, at naar Ministeren fremlægger Loven, for at den skal billiges eller forkastes, kan det give Anledning til en Debat, hvori de enkelte Medlemmer kunne faae Leilighed til at ytre sig og fremsætte deres Mening, hvorvidt der har været god, tilstrækkelig eller mindre tilstrækkelig Anledning for Ministeren til at tage en saadan Beslutning; der vilde altsaa derved være god Anledning for Thinget til at minde Ministeriet om, at, skøndt det i dette Tilfælde ikke vil forkaste den foreløbige Lov, havde det dog været bedre, dersom det ikke havde givet en saadan Lov, at det havde været bedre, om det havde undladt det.